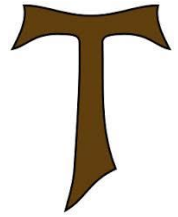

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 25

novembre 2020

núm. 238

Web: ofscat.jimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

NOVEMBRE, Fent camí...

MISSATGERS DE PAU I ALEGRIA, TOT FENT CAMÍ CAP AL PARE

REGLA,19

*Com a portadors de pau que són,
i tot recordant que cal construir-la a cada moment,
cerquin els camins de la unitat i de la concòrdia fraterna,
per mitjà del diàleg,
confiats en la presència del germen diví que hi ha en l'home
i en la força transformadora de l'amor i del perdó.*

*Missatgers de la perfecta alegria,
maldin en tota circumstància
per portar als altres la joia i l'esperança.*

*Inserits en la Resurrecció de Crist,
la qual dona el seu veritable sentit a la Germana Mort,
encaminin-se d'una manera ben serena
cap al trobament definitiu amb el Pare.*

QÜESTIONARI

- 1) ¿Què t'ha semblat més important o t'ha agradat més en aquest tema?
- 2) ¿Què hi has descobert per a millorar la teva vida i la de la fraternitat?

PREGÀRIA

*Senyor, feu de mi
un instrument de la vostra pau.
Que on hi hagi odi, hi posi amor.
On hi hagi ofensa, hi posi perdó.
On hi hagi discòrdia, hi posi unió.
On hi hagi error, hi posi la veritat.
On hi hagi dubte, hi posi la fe.
On hi hagi desesperació, hi posi l'esperança.
On hi hagi tenebres, hi posi la llum.
On hi hagi tristesa, hi posi alegria.*

*O Mestre, feu que jo vulgui més aviat consolar que ser consolat;
comprendre, que ser comprès; estimar, que ser estimat;
perquè, és donant-se, que s'obté;
és oblidant-se, que hom es troba;
és perdonant, que hom és perdonat;
és morint, que hom ressuscita a la vida eterna.*

QÜESTIONANT EL REFRANYER

Ho sento pels gerents del Butlletí. Sempre demanen una mínima extensió. Però passa una cosa... els lletraferits no sabem escriure amb brevetat ni concisió. Alguns ni tan sols sabem escriure. Ajuntem paraules i gràcies.

Primer us el presento. Es tracta de l'Albert. L'Albert no és "un" amic, ni meu ni de cap frare. No hi cap l'amistat. L'Albert s'ha criat a Gimenezs i amb nosaltres. Simplement. A Gimenezs amb els seus pares durant les vacances escolars, però visqué més la seva infantesa entre els frares que a casa seva. L'Albert s'estima els frares, els té per seus i és correspost de la mateixa manera i amb la mateixa intensitat. Us deia que l'Albert no és "un" amic. L'Albert és de casa, forma part de la via ordinària de la comunitat. Al convent hi té plat i llit. És aparellador. És tan de casa fins al punt que quan s'hagué d'ampliar l'edifici de Sant Antoni de Lleida per engrandir la residència universitària, una obra considerable, ningú no es qüestionà ni la professionalitat, ni la qualitat, ni cap element objectiu per triar un arquitecte. Estava clar que havia de ser ell. Ell era de casa i potser n'hi hauria de més bons, però ningú no hi podria posar l'amor que ell hi posaria. Com efectivament així va ser. De fet, encara ens porta i supervisa les obres després de quaranta anys i l'hereu natural de la responsabilitat serà el seu fill, precisament perquè és fill de l'Albert. L'Imma és la dona de l'Albert. L'hem hagut d'assumir com els sogres assumeixen a la jove. L'Albert era de casa i l'Imma se n'ha fet. Sí, l'Imma s'ha guanyat tots els drets que per ella són deures respecte a nosaltres. I ho exerceix. Tant els drets com els deures.

Doncs bé. Ens va trucar l'Imma. L'Albert estava "fotut" i "tocat". Particularment en l'ànim. Vam ser dels primers a saber-ho. Es va voler confiar a nosaltres i va buscar acollida entre els que ella considera de casa, els que ella considera que són seus: els frares. Un maleït limfoma. Tots, ací al convent, ho vam comprendre. Calia ser-hi i cal ser-hi. Al costat dels dos. L'amor obliga i és un goig poder-ho viure així. Malgrat tot.

Una llarga conversa al voltant d'una taula familiar. Érem tres. Ells dos i jo. Sortiren a col·lació moltes coses. Sobretot sentiments. Expressats amb la mateixa naturalitat que sempre, però aquest cop potser més intensos. Tot era massa nou i recent. Ara, entre tots, anem posant les coses al seu lloc.

I és en aquesta conversa, entre tots tres plegats, on posem en entredit el refrany i el refranyer. Aquesta vegada va ser aquell adagi castellà que diu: "Mal de muchos, consuelo de tontos". Doncs, no senyor. Mentida podrida. "Mal de muchos, enorme consuelo".

Jo m'hi vaig abonar i despatxar a gust. Recordava els temps de l'escola. Quan sortien les notes d'alguna prova o bé examen. Sí eres dels molt pocs suspesos, l'estat anímic era horrible, la vergonya era m i la vermellor de la cara també. Si el nombre de suspesos era considerable i tu també en formaves part, la perspectiva "de vida" era enormement diferent. I no t'alegraves dels suspensos dels altres. No. El col·lectiu, en ser molt més ample, feia que els pes de la situació quedés molt més repartit. I està clar, a més superfície el repartiment del pes no queia sobre un únic punt. El pes es feia molt més lleuger i suportable.

Ho comentava l'Albert. I ell mateix ho deia. Abans del diagnòstic, qualsevulla notícia d'aquesta índole li provocava un rebuig, com ens passa a tothom. Incomprensió, desconcert, sentiment de manca de justícia en la vida, indignació... Tantes coses...

Ara li està canviant la perspectiva. Ho va encaixant i reconeix que ja no li provoca enuig ni rebel·lió rebre notícies d'aquestes ja que ell forma part del grup. I també ho reconeix i ho diu. I reconeix, quan rep alguna notícia o sap d'algú que està com ell, que ho viu amb molta alegria, joia interior i satisfacció. Ell mateix diu que mai no s'ha alegrat del mal aliè. El conec i sé que això és rotundament així. Però ara, quan rep la notícia o la nova que algú està com ell, no s'alegra pel seu mal, ni moltíssim menys, al contrari, però se sent acompanyat. No està sol. Està compartint i té algú amb qui compartir, encara que no el conegui. Això és motiu de goig. Hi ha algú més que està com ell i això li fa companyia i se sent solidari i sent que d'una manera o bé d'altra, aquest que està com ell, també està amb ell. I això anima a la lluita i a la vida. L'imma, amb experiència en batalles d'aquestes guerres, ho corroborava. I és que en el nostre complicat món d'afectes i sentiments, molt més que en altres llocs, "la unió fa la força".

Jo mateix, no hauria volgut això per a cap persona que estimés ni per a ningú, però ja que ho tenim entre mans, visc amb una satisfacció i goig enorme saber que hi ha qui es confia a tu i que vol que visquis, en aquest moment tan especial de la vida, al seu costat. Em sento un privilegiat de que em compti en el seu espectre, entenen el espectre com la radiació magnètica emesa per un estel.

Em ratifico: "Mal de muchos... gran consuelo".

Fra Joaquim Recasens, ofm

AMB O D'ORDE

Fa dies algú em va qüestionar per què entrar a formar part de l'OFS i no d'un grup d'oració i pregària prenent com a referents, com a Mestres, a Sant Francesc i Santa Clara. La meua resposta la vaig copiar d'una que em van donar uns germans de la fraternitat de León (Nicaragua). La resposta d'aquests germans a una pregunta semblant que jo els vaig fer va consistir a dir "perquè l'OFS és un Orde i un Orde amb vocació de recerca i compromís amb la fraternitat universal". I tenien raó, els grups parroquials o d'oració i pregària no solen superar l'àmbit local i molt sovint tampoc superen el temps d'una generació.

Soc conscient que estem vivint uns temps convulsos en què tota forma de poder o autoritat és qüestionada, que impera el jo sobre el nosaltres i el nosaltres sobre el vosaltres, que ens molesta tot allò que fa olor a norma, llei o obligació, que no acceptem cap imposició que vingui de fora i rebutgem la idea que pugui haver-hi accions que s'hagin de fer sí o sí. En aquest context la idea d'un Orde amb una Regla i unes Constitucions creen una oposició d'entrada, no se li troba el sentit.

Si a aquest fet se li suma el fet que encara avui en dia la realitat que uns cristians catòlics professin la seva fidelitat a l'Església però també reclamin la seva independència respecte al sacerdot, al frare o a la parròquia sembla un escàndol, com si els franciscans seculars (en el que cas que ens pertoca) fóssim nens petits que necessitem l'autorització del frare en allò que pertoca a la nostra fe com si fóssim menors d'edat que quan hem de fer una acció primer hem de mirar als pares per tal de veure què opinen.

L'OFS té 800 anys, ja som grans i tots n'hauríem de prendre consciència. Som un Orde independent que, evidentment, guarda una estretíssima relació amb l'OFM en qualsevol de les seves tres branques, però tots hauríem de tenir clar, també l'OFM, que l'OFS ha de fer camí, el seu camí, acompanyats, assistits però no guiats, no dirigits, no manats per algú que no sigui el propi OFS.

No deixa de ser curiós que en aquells llocs del planeta on l'OFS creix són aquells llocs on l'OFS funciona com a Orde, com a Orde independent, anar en contra d'aquesta independència és anar en contra del creixement espiritual i personal dels franciscans seculars. Allà on l'intervencionisme és més gran, l'OFS pateix una crisi d'identitat i de creixement. Però no sols això, allà on creix s'observa un fort sentiment de fraternitat universal. Soc dels que crec que els meus germans de fe són tots els cristians, que els meus germans són tots els éssers humans i que els meus germans

d'espiritualitat són tots els franciscans, reduir aquesta realitat als germans de la meua fraternitat local és, segons el meu parer, una aberració, una realitat que ens fa molt mal i que és especialment dominant a la Vella Europa que veu com dia a dia la domina més el sentiment egoista i una indiferència religiosa que també abraça el sentiment de pertinença universal.

L'Orde no està per a imposar res sinó per permetre i per fer possible que tots els franciscans seculars fem el camí junts, compartint no sols la fe sinó també els problemes, les dificultats, les vivències i les alegries que, o bé nosaltres o bé els nostres germans pateixen.

És evident que no sempre podem estar d'acord amb la línia que marca l'Orde, però si és possible aquesta vivència de fraternitat universal ho és perquè tenim una Regla i unes Constitucions pròpies que van més enllà de l'opinió del frare o el ministre de torn. També crec que és evident que el fet de ser un Orde religiós ens permet agafar perspectiva de qualsevol opinió política i/o patriòtica. Estem per sobre d'això o, almenys, ho hauríem d'estar a nivell religiós. Fora d'aquest àmbit tots podem tenir la nostra opinió política però l'OFS se n'hauria de mantenir al marge, barrejar política i religiós no fa cap bé i en canvi ens separa, en divideix i ens allunya de la fraternitat universal.

El proper mes de març hi ha capítol electiu. Espero que el nou Consell, juntament amb els tres frares assistents, vagi en aquesta direcció, encara que, evidentment, això dependrà de la voluntat de tots els germans i germanes que formen part de l'OFS.

Josep Serra i Sales, ofs

NUESTRA FORTALEZA

Estos meses tan extraños, centrados en el número de contagios nos han ido creando, a unos más que a otros, como una nube interior de miedos que nos agobian y, en cierto sentido, nos paralizan.

Personalmente busqué, dentro de mí, caminos o recursos que me ayudaran a salir de esa dinámica de noticias negativas que me impedían vivir con serenidad, máximo cuando comprobé que lo mismo les ocurría a aquellos con los que convivía fueran religiosos o laicos. Pensé que algún texto del Evangelio y de los escritos de San Francisco me podría aliviar, me abrirían una ventana a la esperanza, una luz liberadora.

Mi intuición me decía que debía ser algo que, en algún momento, se pudiera usar como un mantra, y me sirviera para fortalecerme espiritualmente. Me pareció que debía ser algo muy sencillo y a la vez profundo. Creí adecuado el texto del evangelio de San **Mateo, 11, 28-30**: «Venid a mi todos los que estáis cansados y agobiados, y yo os aliviaré». Que mejor que una invitación del mismo Jesús para seguirla, máximo cuando se nos promete que tomando su yugo llevadero encontraremos descanso.

Y de San Francisco opté por una oración suya que rezamos con frecuencia los seguidores de él. La oración ante el crucifijo de San Damián reduciéndola a una de sus peticiones: “Ilumina las tinieblas de mi corazón”, porque qué otras cosas nos paralizan en estos momentos que no sea la incertidumbre en el presente y las dudas sobre lo que programar para nuestro futuro. Esto son las tinieblas a las que quería vencer Francisco en el tiempo de su conversión y en gran número de momentos de su vida.

Pienso que estos textos, u otros que sirvan deben sustentarse en la confianza que el Señor nos escucha, y llevarnos a la serenidad y la paz interior que nos hace estar más seguros y tranquilos cuando nos relacionamos con los demás.

Uno de los enemigos de esta paz son las noticias falsas, los bulos, los alarmismos que nos contaminan, y pueden llegar a destruirnos la moral y paralizarnos.

Mi sorpresa fue cuando estos textos y otros parecidos les tuve presente en algunas conversaciones con personas inquietas y preocupadas en este tema. Efectivamente no nos encontramos ante un problema personal, sino que las sensaciones de uno son comunes a todos. Lo que a uno le sirve como ayuda pueden igualmente servir a todos los que le rodean.

Tenemos que animarnos unos a otros y pedir al Señor que nos ayude a todos pues no hemos sido invitados a vivir como una isla sino comunitariamente. Esta unidad la debemos vivir, sobre todo en los momentos difíciles, y este es, sin lugar a dudas, uno de ellos. Tenemos la promesa de Jesús de que nos dice: “donde dos o tres están reunidos en mi nombre, allí estoy yo en medio de ellos” (Mt 18,20). Este estar juntos, crecer juntos en el nombre de Jesús de Nazaret debe ser “nuestra fortaleza” en estos momentos.

Fra Francisco Pesquera, ofmconv.

SOBRE LA PRESENCIA FRANCISCANA A TERRA SANTA.

Frederic Raurell, Temps, llocs i fets...de Roma a Jerusalem, Vol.III.

A les darreries de setembre, un mes atípic, però amb novetats diàries de tota mena, ens arribà aquest darrer treball del caputxí Frederic Raurell sobre els anys d'estudi bíblic a Roma, a Jerusalem i l'any d'estudis semítics a Lovaina. Penso que ens pot interessar, com a franciscans seglars, conèixer una mica més a fons alguns dels aspectes de la presència i activitats franciscanes a Terra Santa, especialment del treball d'investigació que es realitza a través de l'Institut Bíblic Franciscà de Jerusalem.

L'autor va més enllà de les memòries del personatge en concret. És un document summament il·lustratiu, fruit d'un caputxí que ha dedicat la seva vida al servei de l'Orde i de la família franciscana en general: com a estudiós de la Bíblia a Roma, Jerusalem i Lovaina i de docent a la Pontifícia Universitat Antoniana de Roma i a la Facultat de Teologia de Catalunya. Raurell és un exegeta de l'Antic Testament i alhora estudiós del franciscanisme, formador religiós, conferenciant i escriptor.

Raurell camina pels encontorns geogràfics de la Terra de Jesús. Els seus ulls resten embriagats amb les clarors esclatants que hi va descobrint. En aquestes pàgines reposa el present que ha trobat i que avui comparteix amb nosaltres, lectors. Resseguim-ne l'itinerari fressat per l'autor:

1. PARTENÇA PER JERUSALEM. LA LLICÈNCIA EN EXEGESI BÍBLICA EN EL PONTIFICI INSTITUT BÍBLIC DE ROMA.

2. STUDIUM BIBLICUM FRANCISCANUM.

3. EXCURSIÓ DE L'ESTUDI BÍBLIC FRANCISCÀ AL SINÀÍ.

4. JORNADES D'ESTUDI A QUMRAN. "Alguns elements de la primitiva organització cristiana, s'entenen millor comparant-los amb paral·lels del Qumran com, per exemple, la possessió comuna de les propietats" (pp.116-117).

5. EXCURSIÓ D'ESTUDI A ALEP: PALMIRA I DAMASC.

6. VISITA ESCAPÇADA A IRAQ: ASSÍRIA I BABILÒNIA.

7. EXCURSIÓ D'ESTUDI AL LÍBAN.

8. VISITA DE L'ESTUDI BÍBLIC FRANCISCÀ A EGIPTE.

9. LA VIDA A L'ESTUDI BÍBLIC FRANCISCÀ DE JERUSALEM. A l'Estudi Bíblic es respirava un bon ambient ecumènic i interfranciscà. L'autor era l'únic menor caputxí en una comunitat de menors observants entre els quals fou molt ben acollit. Visqué una autèntica experiència de comunió fraterna.

10. VISITES LLIURES A DIFERENTS LLOCS : Descripció detallada del Canal de Siloè, Mar Saba, Monestir de Sant Jordi: Quarentena, la tomba d'Absalom, la Muntanya del Tabor, Llac de Tiberíades o de Galilea, Tirsà, Tell El -Farah.

11. RETORN A CATALUNYA. Comiat des del Dominus Flevit; enyorança de Jerusalem.

Quant als **APÈNDIXS**, l'autor ens acompanya amb competència i habilitat, en una sèrie de temàtiques relacionades amb el món bíblic de gran interès i utilitat.

1. LA JUDEA DEL SEGLE III AC ENTRE JUDAISME I HEL·LENISME .

2. HEL·LENITZACIÓ DELS JUEUS DE LA DIÀSPORA. Filó.

3. LA COMUNITAT DE JERUSALEM ENTRE SINAGOGA I ESGLÉSIA

L'autor descriu el judaisme des de la doble vessant històrica i religiosa. "Nostra Aetate": Declaració del Vaticà II sobre les "Relacions de l'Església amb les religions no cristianes", amb una especial incidència en l'estudi de les relacions entre Catolicisme i Judaisme (Secció 4).

4. IMPORTÀNCIA DELS LXX PER ALS JUDEO-CRISTIANS I PER ALS PARES DE L'ESGLÉSIA.

5. JUDAISME, RELIGIÓ, CULTURA I POLÍTICA. Fundació de l'Estat d'Israel i presentació d'alguns líders: David Ben-Gurion, Menahem Beguin, Golda Meier, Levi Eshkol, Moshe Dayan; Yitshaq Rabbin; i d'alguns líders àrabs palestins: Hussein de Jordània, Gamal Abdel Nasser, Yasser Arafat.

6. LA BÍBLIA, L'ANTIJUDAISME I L'ANTICRISTIANISME NAZI. Especialment interessant és la reflexió sobre la "Shoah".

7. FINANCES, HEL·LENITZACIÓ I CULTA EN I-II MACABEUS

8. LA SANTA SEU I PALESTINA. (pp. 381-383). Fou Pau VI el primer papa en afirmar que els palestins eren un poble, més que un simple grup de refugiats. Pau VI treballà aferrissadament per la reconciliació entre jueus i palestins. El 1987, Joan Pau II nomenà per primera vegada un àrab palestí com a patriarca llatí de Jerusalem, Michel Sabbah, que esdevingué veu profètica per a denunciar les injustícies que el seu poble havia sofert per la contínua ocupació per part de l'Estat d'Israel de les terres dels palestins. Joan Pau II visità els líders palestins i jueus. Benet XVI, el papa Ratzinger, s'esforçà tant com pogué "perquè la solució de dos Estats esdevingués realitat i no quedés només en un somni (. 383). El papa Francesc, en la seva visita a Terra Santa (2014), repetí decididament la posició de la santa seu, és a dir, crear les condicions d'una pau estable.

Raurell finalitza la seva darrera aportació a l'estudi bíblic amb l'acurada descripció de la bibliografia emprada i l'exhaustiu Índex de persones, tal com fa en tots els seus treballs. El biblista Frederic Raurell mereix tot el nostre agraïment pel seu dilatat servei a la investigació bíblica i franciscana, ara enriquit amb el present volum.

Encara més: exemplar estudiós, Raurell, ha estat en primer lloc i per damunt de tot, un enamorat de la Paraula de Déu i de la lectura que en fa Francesc d'Assís, un caputxí enlluernat, apassionat per Jesús i Francesc que ens ha anat acompanyant amb ciència i tendresa pels camins que convergeixen en els llocs més estimats per ell: Barcelona, Roma, Assís i Jerusalem.

Fra Josep Maria Segarra , ofmcap

AGRAÏMENTS

En el seu pas per aquest món, Jesucrist ens va dir que els manaments de la llei de Déu es resumeixen en dos: Estimar Déu sobre totes les coses i el pròxim com nosaltres mateixos. Sant Agustí, també ens digué: Estima i fes el que vulguis ...

L'amor a Déu queda reflectit en l'amor als germans. Si estimem de veritat els altres, els reconeixem com a germans perquè tots som fills del mateix Pare, de Déu.

Quan no ens comportem bé amb ells, els demanarem perdó, i quan siguin ells els qui ens en demanin, perquè ens han fallat, els perdonarem sempre i de tot cor.

Jesucrist ens va dir que hem de perdonar setanta vegades set, i això vol dir sempre, ja que en aquells temps el set era considerat gairebé com infinit, volia dir "molt". També hem de saber ser, sempre, agraïts tant amb Déu com amb ells.

L'agraïment, de la mateixa manera que el perdó, és una branca derivada de l'amor. Recentment, degut al confinament que vam patir a causa de la primera onada de la famosa pandèmia, cada dia, un gran nombre de persones sortia a la finestra, al balcó ... per aplaudir els sanitaris; una manera d'agrair la seva tasca, la seva lluita contra aquesta epidèmia per salvar vides humanes.

També hem d'estar agraïts a totes aquelles persones que, tot i no ser sanitaris, també s'han jugat i es juguen la vida per poder satisfer les nostres necessitats elementals: pagesos, xofers, policies, botiguers, netejadors ... Agrair a tots aquells que, en aquells i en aquests moments d'incertesa, s'han ocupat i s'ocupen de satisfer les nostres necessitats bàsiques, però bàsiques per als nostres cossos. ¿I els que s'ocupen de satisfer les nostres necessitats espirituals impartint els sagraments, on eren llavors ?

Alguns d'ells oferiren les seves vides anant als hospitals a consolar els malalts més afectats. D'altres van celebrar Misses en soledat o la van retransmetre a través dels mitjans de comunicació, però la majoria d'ells es va haver de quedar a casa sense poder fer res més que resar ...

És molt important i molt gran el poder de l'oració, però no oblidem que, segons el què ens diu sant Jean Marie Vianney, "el sacerdoti és l'amor del Cor de Jesús. D'aquest Cor en va sortir el do del ministeri sacerdotal". Els sacerdots són els representants, els col·laboradors de Déu a la Terra, i poden perdonar els pecats, celebrar l'Eucaristia ..., els sacerdots són aquells homes que poden impartir els sagraments.

Durant aquests dies de la "primera part" de la pandèmia, les esglésies han estat tancades, diuen que per seguretat ..., encara que molts sacerdots han celebrat la santa Missa. Algunes d'aquestes Eucaristies han estat retransmeses per televisió ..., però cal recordar que una Missa no és pas una pel·lícula ... No és el mateix participar en una Eucaristia que veure-la per televisió.

Després d'aquell confinament, sembla que alguns sagraments han caigut en l'oblit..., sobretot el de la Unció dels malalts, el de la Confirmació, i sobretot el del Perdó ...

Demanem al Senyor que, havent après dels errors comesos durant la primera onada de l'epidèmia, sapiguem fer les coses no solament mirant de satisfer les nostres necessitats corporals, sinó, també les nostres necessitats espirituals, i que els sacerdots tornin a manifestar l'amor del Cor de Jesús..., lligant a la terra tot allò que hagi d'estar lligat al Cel ... tot impartint el sagrament de la Reconciliació, portant el Pa de la Sagrada Eucaristia als cors que tant estimem Déu i que tant necessitem ...

Cal que agraïm, també, als sacerdots la seva tasca tan valuosa, que només sabem valorar quan ens manca.

Gràcies a totes aquelles persones que es donen amb amor i per amor a Déu i als altres.

Que el Bon Déu ens beneeixi a tots i a totes.

Balbina Birba, ofs

MENSAJE EL SANTO PADRE JUAN PABLO II AL CAPÍTULO GENERAL DE LA ORDEN FRANCISCANA SECULAR

Vosotros, franciscanos seglares, vivís por vocación la pertenencia a la Iglesia y a la sociedad como realidades inseparables. Por eso, se os pide antes que nada el testimonio personal en el ambiente en el que vivís: "Ante los hombres; en la vida de familia; en el trabajo; en la alegría y en el sufrimiento; en el encuentro con los hombres, todos hermanos en el mismo Padre; en la presencia y la participación en la vida social; en la relación fraterna con todas las criaturas" (Constituciones generales de la Orden franciscana secular, 12. 1). QUIZÁ NO SE OS PIDA EL MARTIRIO DE SANGRE, PERO, CIERTAMENTE, SE OS PIDE EL TESTIMONIO DE COHERENCIA Y FIRMEZA EN EL CUMPLIMIENTO DE LAS PROMESAS HECHAS EN EL BAUTISMO Y EN LA CONFIRMACIÓN, RENOVADAS Y CONFIRMADAS CON LA PROFESIÓN EN LA ORDEN FRANCISCANA SEGLAR. En virtud de esta profesión, la Regla y las Constituciones generales deben representar para cada uno de vosotros el punto de referencia de la experiencia diaria, a partir de una vocación específica y de una identidad precisa. Si verdaderamente os impulsa el Espíritu para alcanzar la perfección de la caridad en vuestro estado secular, "SERÍA UN CONTRASENTIDO CONTENTARSE CON UNA VIDA MEDIOCRE, VIVIDA SEGÚN UNA ÉTICA MINIMALISTA Y UNA RELIGIOSIDAD SUPERFICIAL" (Novo millennio ineunte, 31). Es preciso comprometerse con convicción en favor de ese "alto grado de la vida cristiana ordinaria" al que invité a los fieles al término del gran jubileo del año 2000.

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Diumenge 1 de Novembre, Tots Sants.

Dilluns 2 de Novembre, Diada de Difunts, recordem a tots els nostres.

Diumenge 8 de Novembre, 2on diumenge, 9h. Assemblea. "Gaudete et exsultate"
Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia. Diagonal 450. Barcelona.

Dimarts 10 de Novembre, 19,30h. Tallers d'oració amb Francesc i Clara, en format virtual, s'enviarà la pregària, a cada Fraternitat.

Diumenge 15 de Novembre, 3er diumenge

Fraternitat d'Arenys de Mar: 9h. A l'església, Pregària davant el Santíssim, 9,30h, farà l'entrada Gmà. Martí Santiago, Tema:"Fratelli Tutti", per el Gmà Martí Santiago. 11h. Eucaristia, i 1ª Professió Gmà. Enric Gómez. Al carrer Santa Maria 7, Arenys de Mar.

Dimarts 17 de Novembre SANTA ELISABET D'HONGRIA.

Dijous 19 de Novembre, 20h. "George Steiner" per Armando Pego , al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, Barcelona.

És podrà seguir en format virtual, cal inscripció prèvia a: conselldeiaics@caputxins.cat

Divendres 27 i dissabte 28 de Novembre, Seminari de Franciscanisme.

"800 anys de Franciscanisme seglar , 800 anys construint Església"

Divendres 27, 19h a 21h "La situación actual de la OFS, su espiritualidad y su realidad social" per Antonio Álvarez, ministre Ofs España. Lloc IREL, carrer Canonge Brugulat 22

Dissabte 28, 10h. "Valors franciscans" per Fidel Florensa, a les 11,15h Taula rodona amb Josep Serra, Fidel Florensa, Antonio Álvarez, Carles Llompart (ministre Ofs Catalunya), i fra Joaquim Recasens (Assistent de torn de l'Ofs Catalunya). Lloc Santuari Sant Antoni de Pàdua, carrer Vila Antònia 12 Lleida .

La situació sanitària obliga a portar un registre d'assistents als actes. Per això és imprescindible que tinguem aquestes dades.

Nom i cognom, DNI, adreça postal i telèfon.

El pagament de 10 € té que ser exacte.

Els beneficis d'aquest Seminari aniran destinats totalment a l'acció social d'ajuda als afectats per la Covid-19.

Redacció:

O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 - Barcelona, Tel 635612431